

пита: А ти какво диришъ тука съ тая бохчичка подъ мишница.

Мама съ видима наслада още еднажъ повтори тая картина и заключи:

— Младъ човѣкъ, а колко хора го слушаха, хемъ все възрастни, все почтени! И за да ни убеди, тя изброи имената на нѣколцина отъ виднитѣ наши съграждани. После единъ тъменъ облакъ мина по лицето ѝ. Тя, сякашъ ме придрѣпна още по-близо до себе си и промълви съ гласъ, който сякашъ излизаше не отъ нея, а отъ нѣкакво подземие:

— Искамъ и тебе да видя така, пѣкъ сетне нека...

Едно неочаквано хълцане я задави. Тя ме отблъсна леко настрана и стана. Па, като се

обърна къмъ иконата, прекръсти се и прошепна:

— Боже Господи, прости ми!... Много искамъ отъ детето.

Много? И азъ се заклѣхъ въ себе си да доставя на мама тая радостъ.

Минаха години. Държахъ надъ хиляда сказки по села и градове, предъ прости и учени, сказки винаги добре изслушани, но бѣше ли на нѣкоя отъ тѣхъ майка ми, не зная.

Биваха други майки и тѣ ми се радваха вмѣсто нея. Радватъ ми се и сега, безъ да знаятъ, че азъ изпълнявамъ думата, дадена тогава, когато майка ми бѣше много тжжовна, а пѣкъ азъ бѣхъ много, много самонадѣянъ...

Стилианъ Чилингировъ

ВЕЛИКДЕНЪ

Благослѡви и напѣви подъ камбаненъ ясенъ звѣнъ; бърза пролѣтъ, отъ посѣви намъ килимъ постлала вѣнъ.

Въ изумрудена премѣна тихо шушнатъ лесове; лѣхъ отъ близката поляна насъ на празникъ ни зове.

Цвѣтъ следъ цвѣтъ цвѣти въ градина, злакъ прислания се до злакъ; своята работа начина между тѣхъ пчелата пакъ.

Свѣтли дни и свѣтла радостъ подъ великденския звѣнъ. Бърза пролѣтъ, сякашъ младостъ нѣвга видена презъ сѣнъ.

Стилианъ Чилингировъ